

givet. Men jeg tror, at han har faaet den Idé, at hvis det blot er muligt at holde dette Hul aabent, kan det lykkes at bilde Vælgerne ind, at vi ikke have Landbefæstning i 12 Aar; og at der ikke er sket nogen Udbedring af den. Men Forholdet er dog det, at i disse 12 Aar skal Landbefæstningen bruges i Tilfælde af Krig, hvis denne Ordning gaar igennem. Hvorledes er det da muligt, at et Medlem som det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager), der gennem hele sin Tale gjorde Indtryk af at være rettænkende, kan lade sig slæbe med til et saa fornuftstridigt Standpunkt som at ville gennemføre en Ordning, som vi skulle tvinges til i 12 Aar at bruge, men hvori der skal være et Hul, som man ikke vil fylde, fordi man af politiske Grunde ikke vover det? En Politik som den, der føres af den højtærede Forsvarsminister, er paa dette Punkt fuldkommen moralsk oprørende.

Men Højrepartiet har i saa Henseende intet at rose sig af paa Bekostning af Forsvarsministeren, thi medens denne ikke vover at give Ordningen en militært set rimelig Form af Frygt for, at det saa skal gaa op for Vælgerne, at det han har foretaget, er en Udbedring af Landbefæstningen, vover Højre ikke at kræve, at Befæstningen skal have en militært set rimelig Form af Frygt for, at det hele skal gaa i Stykker for dem. Derfor er den Ordning, som nu skal forlade dette Ting, en Ordning, som er indrettet paa at hidkalde Fjenden til København, og for at denne Invitation kan blive saa meget mere indbydende, har man stillet Vaaben til Fjendens Raadighed. Kystfortets Haubitser ere indrettede til at erobres af Fjenden og anvendes mod København. Det er ikke ud af et ondsindet radikalt Sindelag, at denne Fremstilling udgaar; den beror paa Udtalelser af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds, supplerede med Udtalelser af Generalstaben. Til denne Invitation til Fjenden om at benytte de af os anskaffede Vaaben føjes saa yderligere, at denne ideale Ordning skal gennemføres for Penge, der muligvis laanes hos den samme Fjende — jeg ved ikke, hvorfor de Herrer ikke i og for sig lige saa godt kunde laane Haubitserne direkte til Opstilling —, og det kalde de Herrer for „Fædrelandets Forsvar“. Jeg siger, at det er det letfærdigste Spil, der nogen Sinde er drevet med Fædrelandets Interesser. Hvor er Planen, hvor er Systemet, hvor er Tanken? Ja, der er ikke mere end een Plan og eet System og

een Tanke, og det er, at det ærede Medlem fra Ringkøbing skulde være Forsvarsminister. Thi dette var det eneste Program, hvorpaa han kunde blive Forsvarsminister. Men jeg tilføjer, til Hæder for det danske Folk, at han var ogsaa den eneste Mand her i Landet, der kunde blive Forsvarsminister paa det Program.

Naar der saa er gaaet 12 Aar, hvad er det saa for en Situation, der hidføres? Hvad er det næste? Ja, efter de Herrer Mening er det endnu værre. Den højtærede Udenrigsminister har knyttet sin korte Deltagelse i dansk Politik til Kravet om Københavns Forsvar ved faste Værker. Han har i de stærkeste Udtryk og med Henviisning til sin udenrigspolitiske Erfaring understøttet sin Kollegas, den daværende Forsvarsministers skrappe Dom om et København uden faste Værker. Han har ved den Autoritet, som Stillingen giver, styrket hele den tidligere Forsvarsministers Fremstilling af, at en Ordning uden faste Værker vilde føre til en Katastrofe, og at den udenrigspolitisk set vilde bringe os i Miskredit hos Magter, overfor hvem vi trængte til at staa i et godt Kreditforhold. Hvorledes stiller den højtærede Udenrigsminister sig nu? Han afgav forleden Dag en Erklæring. Jeg tør sige, at hvad der afgives af Erklæringer, og hvad der fra Forsvarerne af denne Plan i det hele fremsættes i disse Dage, er overhovedet af en saadan Art, at Eftertiden med en vis Forfærdelse vil se hen til, hvad det danske Sprog blev benyttet til i Aaret 1909. Den nuværende Udenrigsminister siger, at naar han, som tidligere krævede faste Værker om København, nu har kunnet gaa med til en Ordning, som om 12 Aar vil medføre, at der ingen faste Værker er, er Grunden den, at Udlandet, naar det ser, at han fremdeles er Minister, vil forstaa, at den gamle Plan og den nuværende ere lige gode. Dette er den eneste Mening i den højtærede Udenrigsministers Udtalelse. Det er ikke det, om der nu ligger Landforter om København eller ikke, som Udlandet vil spørge om, men i det Øjeblik, Udlandet ser, at den højtærede Udenrigsminister sidder der, vil det føle sig beroliget. Ja, det skulde glæde mig overordentligt, om dette var Tilfældet. Men hvis dette er Tilfældet, havde vi sandelig ikke behøvet alt det Postyr, som den højtærede Udenrigsminister og hans daværende Konseilspræsident gjorde i Februar Maaned i Aar, thi saa kunde vi overhovedet have beroliget Udlandet med den Udtalelse ved-